

и същи образ. В действителност от двете срещуположни страни на бариерата взаимно се отразяват два съвпадащи по насочеността си и по изразителното си проникновение погледа (оба ще вторият е манифестиран, обособен като нов!). И още тук може да обобщим, че *Яворов* е особен конструктор, особен дискурсивен модел, съставен от ред контрапункти: емпирика на родното („Антология“) – безродно, знаково-универсално („Безсъници“) – символизиране на родното („Прозрения“) – ерудизиране на универсалното, враждане в културно-исторически контекст („Царици на нощта“).

* * *

Подобно на книгата „Безсъници“, която е подчертано „преходна“ (Ат. Далчев), едноименният цикъл в „Подир сенките на облаците“ изпълнява предимно посредническа функция. Разрушаването на циклите в „Безсъници“ (някои, специално създадени за дооформяне на декадентския корпус – „Смъртта“, „Бежанци“, „Към върха“, – а други, пренесени в книгата след известни вътрешни размествания в журналната публикация – „Затмение и възход“, „Среднощни видения“, „Дневник“) – е наистина акт с важни последици⁵⁷. След разрушаването на лирическата цялост и на специфичния лирически контекст, отделните фрагменти израстват до самостоятелни творби (*деконструктивната тенденция* в антологията), но, от друга страна, отново се спояват в здрав, ненакърним, завършен контекст – в съответната единна поетика (*тенденцията към херметизиране*). В този смисъл „Безсъници“ наистина се открояват като самодостатъчна художествена система, т.е. като най-ярък, най-непоколебимо отстояван „почерк“. В стилистичен аспект именно този макроцикъл е най-монолитен, най-неразединен от вътрешни противоречия. Въпреки неопровержимостта на подобно твърдение, могат да се намерят ред контрадоводи, подкрепящи тезата за стилистична изчерпа-